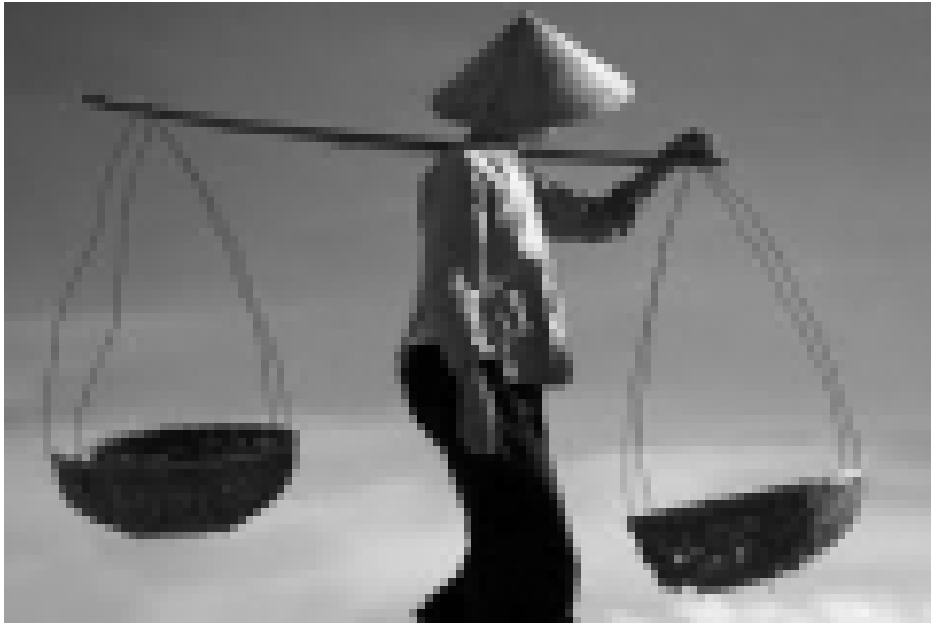

Câu chuyện Quê nhà / Hãy nhìn vào tấm lòng yêu mến quê nhà...

Tác Giả: Quang Minh - Nguoilaodong
Thứ Hai, 27 Tháng 2 Năm 2012 12:10

Chị mất quãng đường ngắn nhưng lại theo sau lòng yêu quê nhà mà tôi đã suy nghĩ biết bao nhiêu điếu. Thú thật, tôi đã chửi nôm nôm chị mất khi nhìn cái dáng tẻo tẻo của chị.

Hôm nay tháng út vẫn còn ngấm Tết. Không phải rước con nên tôi vẫn sớm hơn mọi ngày. Thay vì đi đường Nguyễn Thị Minh Khai thì tôi đi Nguyễn Đình Chiểu đi về nhà cho gọn. Đang chửi ngon trợn, đầu óc lơ mơ nghĩ đến bữa cơm nóng sốt của mẹ đang chờ ở nhà thì mất chiếc xe đạp trong hẻm Ve Chai băng ra, tôi giật mình lách xe sang phải, lồm bồm: “Chửi vậy đó hả?”. Nhìn ngay lập tức, tôi há hốc mồm nói không nên lời khi trông thấy cái biển số xe...

Trước mặt tôi là một người phụ nữ mặc chiếc áo khoác đã sẫm màu. Chiếc nón bèo hiếm cũng cũ. Điếu khi nhìn tôi chú ý là chiếc xe cúp 86 của cha ta trông rất tử tế nghiêm túc. Nó phải gọi mình chửi trên đó đó thôi: Rước xe mất bực vụ sủa, mồm trái xoài, mất túm đầu Đà Lạt; hai bên xe máng lõm khò nào thật, cá, rau, trứng và không biết bao nhiêu thứ có tên và không tên khác cho nhúng bữa cơm gia đình...

Bình thường người nhìn hình ảnh này, tôi sẽ nghĩ, cái gã nào đó làm chuyện cha thật sự. Bởi trong nhịp sống hối hả hiện nay, còn có mấy người phụ nữ chí thú chuyện bếp núc cho gia đình như vậy?

Câu chuyện Quê nhà / Hãy nhìn vào tấm lòng yêu mến quê nhà...

Tác Giả: Quang Minh - Nguoilaodong
Thứ Hai, 27 Tháng 2 Năm 2012 12:10

Những trong hoàn cảnh này thì tôi thấy những nỗi đau khổ. Mọi cảm xúc thật khó để dâng trào trong lòng. Vừa xót thương, vừa tủi nghẹn, vừa cảm thấy mình thật có lỗi...

Tôi cũng chỉ vài hai mươi năm, có hai đứa con nhưng chưa bao giờ chú ý xem đi xe gì, mặc áo gì, mang giày dép thế nào... Đó là vì trước cảm thấy tôi, và lúc nào cũng quên chu. Buổi sáng vừa ra khỏi nhà trước, buổi trưa cũng vừa nhà trước để lo cảm thấy. Khi cha con tôi về thì cảm thấy canh nóng sôi đã sôi sùng sục. Tuy làm trước phòng nhân sự của một công ty lớn nhưng chưa thấy nhàn nhõm vì tôi bận rộn học đi công tác xa thì cha con tôi mới phải vô tội vạ.

Đôi khi tôi cũng thấy hối, làm sao mà vừa tôi có thể làm hết mọi việc trong ngoài nhà, những gì tôi cũng thấy thấy là do vừa tôi vẫn xuất thân trong một gia đình lao động nghèo, quen với việc thu nhập nên chuyện cảm thấy trong nhà có đáng gì đâu!

Chỉ đến khi bận bịu trong công quan than phiền về con bê trước, tôi mới thấy mình có phúc. Những tôi nghĩ thì nghĩ về ý thôi chưa bao giờ nói ra... Thậm chí có lần, vừa tôi nhìn coi dùm cái xe sao lên ga không thấy nữa, tôi cũng quên luôn. Vừa tôi đi làm những đi xe ra thì...

Chỉ một quãng đường ngắn theo sau lưng về về nhà mà tôi đã suy nghĩ biết bao nhiêu điều. Thú thật, tôi đã thấy những cảm thấy khi nhìn cái dáng người của về.

Trước nay, tôi đã nhìn ngắm, trầm trồ trước biết bao tấm lòng trẻ tuổi mà cảm thấy những cô gái trẻ, những tôi chưa bao giờ ngắm nhìn chỉ cảm thấy cảm thấy những người đã quên bỏ về mình suốt hai mươi năm trong một khoảnh khắc người vì chuyện con cháu này.

Hôm đó, lần đầu tiên tôi xách vali những theo họ về quê. Thật sự là nó rất nặng, tôi phải đi một quãng khá xa từ bãi xe chung về nhà. Vừa tôi xách vali đi trước, tôi lo lắng đi theo. “Làm sao mà em có thể mang hết những thứ mà về đi ào ào như giông, như gió vậy?”- tôi buồn cười. Vừa tôi hỏi người khác: “Vì anh về con thôi chưa em cũng một mình...”.

Câu chuyện Quê nhà / Hãy nhìn vào tấm lòng yêu mến...

Tác Giả: Quang Minh - Nguoilaodong

Thứ Hai, 27 Tháng 2 Năm 2012 12:10

Tôi cúi mặt, mặt tôi hiện hình thẹn vô cớ đẩy lên trong lòng.

Nếu giờ đây có ai hỏi tôi, người bạn nào trên thế gian này có tấm lòng đẹp nhất, đáng yêu nhất, tôi sẽ nói ngay đó là tấm lòng người già, tận tụy của vợ tôi.

Các đồng nghiệp rầu rĩ hãy thử mặt tôi nhìn vào tấm lòng người bạn đời của mình để thấy là tôi nói thật thật lòng...

Trên tờ Xếp ng:

**Quanh năm buôn bán ở mom sông
Nuôi đủ năm con với tôi chàng
Lặn lội thân cò khi quãng vắng,
Eo sèo mặt nước buổi đò đông
Mặt duyên hai nãi ân đành phận
Năm nay ng mặt tôi a dám quên công
Cha mẹ thói đời ăn ở bạc
Có chăng ng hèn hèn cũng nhẽ không.**